

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ Ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο,
συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σὴν.

Ἡ ζωὴ πῶς θνήσκεις; πῶς καὶ τάφῳ οἰκεῖς; τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον λύεις
δέ, καὶ τοῦ Ἄδου τοὺς νεκροὺς ἐξανιστᾶς.

Μεγαλύνομεν σέ, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, καὶ τιμῶμεν τὴν Ταφὴν καὶ τὰ Πάθη σου,
δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῆς φθορᾶς.

Μέτρα γῆς ὁ στήσας, ἐν σμικρῷ κατοικεῖς, Ἰησοῦ παμβασιλεῦ τάφῳ
σήμερον, ἐκ μνημάτων τοὺς θανέντας ἀνιστῶν.

Ἰησοῦ Χριστέ μου, Βασιλεῦ τοῦ παντός, τί ζητῶν τοῖς ἐν τῷ ἅδῃ ἐλήλυθας; ἢ
τὸ γένος ἀπολύσαι τῶν βροτῶν.

Ὁ Δεσπότης πάντων, καθορᾶται νεκρός, καὶ ἐν μνήματι καινῷ κατατίθεται,
ὁ κενώσας τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν.

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθης Χριστέ, καὶ θανάτῳ σου τὸν θάνατον ὤλεσας,
καὶ ἐπήγασας τῷ Κόσμῳ, τὴν ζωὴν.

Ὅχι Μετὰ τῶν κακούργων, ὡς κακούργος Χριστέ, ἐλογίσθης δικαίων ἡμᾶς
ἅπαντας, κακουργίας τοῦ ἀρχαίου πτερνιστοῦ.

Ὅχι Ὁ ὠραῖος κάλλει, παρὰ πάντας βροτούς, ὡς ἀνείδεος νεκρὸς
καταφαίνεται, ὁ τὴν φύσιν ὠραῖσας τοῦ παντός.

Ὅχι Ἄδης πῶς ὑποίσει, Σῶτερ παρουσίαν τὴν σὴν, καὶ μὴ θάπτον
συνθλασθεῖη σκοτούμενος, ἀστραπῆς φωτός σου αἴγλη ἐκτυφλωθεῖς;

Ἰησοῦ γλυκὲ μοί, καὶ σωτήριον φῶς, τάφῳ πῶς ἐν σκοτεινῷ κατακέκρυψαι;
ὦ ἀφάτου, καὶ ἀρρήτου ἀνοχῆς!

Ὅχι Ἀπορεῖ καὶ φύσις, νοερὰ καὶ πληθύς, ἢ ἀσώματος Χριστέ τὸ μυστήριον,
τῆς ἀφράστου καὶ ἀρρήτου σου ταφῆς.

Οχι ὦ Θαυμάτων ξένων! ὦ πραγμάτων καινῶν! Ὁ πνοῆς μοὶ χορηγὸς
ἄπνους φέρεται, κηδευόμενος χερσὶ τοῦ Ἰωσήφ.

Οχι Καὶ ἐν τάφῳ ἔδυσ, καὶ τῶν κόλπων Χριστέ τῶν πατρῶ ὧν οὐδαμῶς
ἀπεφοίτησας, τοῦτο ξένον καὶ παράδοξον ὁμοῦ.

Οχι Ἀληθῆς καὶ πόλου, καὶ τῆς γῆς Βασιλεύς, εἰ καὶ τάφῳ σμικροτάτῳ
συγκέκλεισαι, ἐπεγνώσθης πάση κτίσει Ἰησοῦ.

Οχι Σοῦ τεθέντος τάφῳ, πλαστουργέτα Χριστέ, τὰ τοῦ ἄδου ἐσαλεύθη
θεμέλια, καὶ μνημεῖα ἠνεύχθη τῶν βροτῶν.

Οχι Ὁ τὴν γῆν κατέχων, τὴ δρακὶ νεκρωθεῖς, σαρκικῶς ὑπὸ τῆς γῆς νῦν
συνέχεται, τοὺς νεκροὺς λυτρῶν τῆς ἄδου συνοχῆς.

Οχι Ἐκ φθορᾶς ἀνέβης, ἡ ζωὴ μου Σωτήρ, σοὺ θανόντος καὶ νεκροῖς
προσφοιτήσαντος, καὶ συνθλάσαντος τοῦ ἄδου τοὺς μοχλοὺς.

Οχι Ὡς φωτὸς λυχνία, νῦν ἡ σὰρξ τοῦ Θεοῦ, ὑπὸ γῆν ὡς ὑπὸ μόδιον
κρύπτεται, καὶ διώκει τὸν ἐν ἄδη σκοτασμόν.

Οχι Νοερῶν συντρέχει, στρατιῶν ἢ πληθῶς, Ἰωσήφ καὶ Νικοδήμῳ συστῆλαι
σέ, τὸν ἀχώρητον ἐν μνήματι σμικρῶ.

Οχι Νεκρωθεῖς βουλήσει, καὶ τεθεῖς ὑπὸ γῆν, ζωοβρύτα Ἰησοῦ μου
ἐζώσας, νεκρωθέντα παραβάσει μὲ πικρά.

Οχι Ἑλλοιοῦτο πάσα, κτίσις πάθει τῷ σῷ, πάντα γὰρ σοὶ Λόγε συνέπασχον,
συνοχέα σὲ γινώσκοντα παντός.

Οχι Τῆς ζωῆς τὴν πέτραν ἐν κοιλίᾳ λαβῶν, Ἄδης ὁ παμφάγος ἐξήμεσεν, ἐξ
αἰῶνος οὓς κατέπιε νεκρούς.

Οχι Ἐν καινῷ μνημείῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ τὴν φύσιν τῶν βροτῶν
ἀνεκαίνισας, ἀναστᾶς θεοπρεπῶς ἐκ τῶν νεκρῶν.

Ἐπὶ γῆς κατήλθες, ἵνα σώσης Ἀδάμ, καὶ ἐν γῆ μὴ εὐρηκῶς τοῦτον Δέσποτα,
μέχρις ἄδου κατελήλυθας ζητῶν.

Οχι Συγκλονεῖται φόβω, πάσα Λόγε ἢ γῆ, καὶ Φωσφόρος τᾶς ἀκτίνας
ἀπέκρυσσε, τοῦ μεγίστου γῆ κρυβέντος σου φωτός.

Οχι Ὡς βροτὸς μὲν θνήσκεις, ἐκουσίως Σωτήρ, ὡς Θεὸς δὲ τοὺς θνητοὺς
ἐξανέστησας, ἐκ μνημάτων καὶ βυθοῦ ἀμαρτιῶν.

Οχι Δακρυρρούς θρήνους, ἐπὶ σὲ ἢ Ἀγνή, μητρικῶς ὡς Ἰησοῦ ἐπιρραίνουσα,
ἀνεβόα. Πῶς κηδεύσω σὲ Υἱέ;

Οχι Ὡσπερ σίτου κόκκος, ὑποδὺς κόλπους γῆς, τὸν πολύχουν ἀποδέδωκας
ἄσταχυν, ἀναστήσας τοὺς βροτοὺς τοὺς ἐξ, Ἀδάμ.

Οχι Ὑπὸ γῆν ἐκρύβης, ὡσπερ ἥλιος νῦν, καὶ νυκτὶ τῆ τοῦ θανάτου
κεκάλυψαι, ἀλλ' ἀνάτειλον φαιδρότερον Σωτήρ.

Οχι Ὡς ἡλίου δίσκον, ἢ σελήνη Σωτήρ, ἀποκρύπτει, καὶ σὲ τάφος νῦν
ἔκρυσεν, ἐκλιπόντα τοῦ θανάτου σαρκικῶς.

Ἡ ζωὴ θανάτου, γευσάμενη Χριστός, ἐκ θανάτου τοὺς βροτοὺς
ἠλευθέρωσε, καὶ τοῖς πάσι νῦν δωρεῖται τὴν ζωὴν.

Οχι Νεκρωθέντα πάλαι, τὸν Ἀδὰμ φθονερῶς, ἐπανάγεις πρὸς ζωὴν τὴ
νεκρώσει σου, νέος Σῶτερ ἐν σαρκὶ φανεῖς Ἀδάμ.

Οχι Νοεραὶ σὲ τάξεις, ἠπλωμένον νεκρόν, καθορῶσαι δι' ἡμᾶς
ἐξεπλήττοντο, καλυπτόμεναι ταῖς πτέρυξι Σωτήρ.

Οχι Καθελῶν σὲ Λόγε, ἀπὸ ξύλου νεκρόν, ἐν μνημείῳ Ἰωσήφ νῦν κατέθετο.
Ἄλλ' ἀνάστα σώζων πάντας ὡς Θεός.

Οχι Τῶν Ἀγγέλων Σῶτερ, χαρμονὴ πεφυκῶς, νῦν καὶ λύπης τούτοις
γέγονας αἴτιος, καθορώμενος σαρκὶ ἄπνους νεκρός.

Οχι Ὑψωθεῖς ἐν ξύλῳ, καὶ τοὺς ζῶντας βροτούς, συνυψοίς, ὑπὸ τὴν γῆν δὲ
γενόμενος, τοὺς κειμένους δ' ὑπ' αὐτὴν ἐξανιστᾶς.

Οχι Ὡσπερ λέων Σῶτερ, ἀφυπνώσας σαρκί, ὡς τὶς σκύμνος ὁ νεκρὸς
ἐξανίστασαι, ἀποθέμενος τὸ γῆρας τῆς σαρκός.

Οχι Τὴν πλευρὰν ἐνύγης, ὁ πλευρὰν εἰληφῶς, τοῦ Ἀδὰμ ἐξ ἧς τὴν Εὐαν
διέπλασας, καὶ ἐξέβλυσας κρουνοὺς καθαρτικούς.

Οχι Ἐν κρυπτῷ μὲν πάλαι, θύεται ὁ ἄμνός, σὺ δ' ὑπαίθριος τυθεῖς
ἀνεξίκακε, πάσαν κτίσιν ἀπεκάθηρας Σωτήρ.

Οχι Τὶς ἐξεῖποι τρόπον, φρικτὸν ὄντως καινόν, ὁ δεσπότης γὰρ τῆς
Κτίσεως σήμερον, πάθος δέχεται, καὶ θνήσκει δι' ἡμᾶς.

Οχι Ὁ ζωῆς ταμίας, πῶς ὀράται νεκρός; ἐκπληττόμενοι οἱ Ἄγγελοι ἔκραζον,
πῶς δ' ἐν μνήματι συγκλείεται Θεός:

Οχι Λογχονύκτου Σῶτερ, ἐκ πλευρᾶς σου ζωὴν, τὴ ζωὴ τὴ ἐκ ζωῆς
ἐξωσάση μέ, ἐπιστάξεις καὶ ζωοὺς με σὺν αὐτῇ.

Οχι Ἀπλωθεῖς ἐν ξύλῳ, συνηγάγω βροτούς, τὴν πλευρὰν σου δὲ νυγεῖς τὴν
ζωήρητον, πάσιν ἄφεσιν πηγάζεις Ἰησοῦ.

Οχι Ὁ εὐσχήμων Σῶτερ, σχηματίζει φρικτῶς, καὶ κηδεύει ὡς νεκρὸν
εὐσχημόνως σέ, καὶ θαμβεῖταί σου τὸ σχῆμα τὸ φρικτόν.

Οχι Ὑπὸ γῆν βουλήσει, κατελθὼν ὡς θνητός, ἐπανάγεις ἀπὸ γῆς πρὸς
οὐράνια, τοὺς ἐκεῖθεν πεπτωκότας Ἰησοῦ.

Οχι Κὰν νεκρὸς ὠράθης, ἀλλὰ ζῶν ὡς Θεός, ἐπανάγεις ἀπὸ γῆς πρὸς
οὐράνια, τοὺς ἐκεῖθεν πεπτωκότας Ἰησοῦ.

Οχι Κὰν νεκρὸς ὠράθης, ἀλλὰ ζῶν ὡς Θεός, νεκρωθέντας τοὺς βροτούς
ἀνεζώσας, τὸν ἐμὸν ἀπονεκρώσας νεκρωτήν.

Οχι Ὡ χαρᾶς ἐκείνης! ὦ πολλῆς ἡδονῆς! ἦς πὲρ τοὺς ἐν ἄδῃ πεπλήρωσας,
ἐν πυθμέσι φῶς ἀστράψας ζοφεροῖς.

Προσκυνῶ τὸ Πάθος, ἀνυμνῶ τὴν Ταφὴν, μεγαλύνω σου τὸ κράτος
Φιλάνθρωπε, δι' ὧν λέλυμαι παθῶν φθοροποιῶν. (ἀργά)

Οχι Κατὰ σου ρομφαία, ἐστιλβοῦτο Χριστέ, καὶ ρομφαία ἰσχυροῦ μὲν
ἀμβλύνεται, καὶ ρομφαία δὲ τροποῦται τῆς Ἐδέμ.

Οχι Ἡ Ἀμνάς τὸν Ἄρνα, βλέπουσα ἐν σφαγῇ, ταῖς αἰκίσι βαλλομένη ἠλάλαζε,
συγκινοῦσα καὶ τὸ ποίμνιον βοᾶν.

Κὰν ἐνθάπτη τάφω, κὰν εἰς ἄδου μολῆς, ἀλλὰ Σῶτερ καὶ τοὺς τάφους
ἐκένωσας, καὶ τὸν ἄδην ἀπεγύμνωσας Χριστέ.

Οχι Ἐκουσίως Σῶτερ, κατελθὼν ὑπὸ γῆν, νεκρωθέντας τοὺς βροτοὺς
ἀνεζώωσας, καὶ ἀνήγαγες ἐν δόξῃ πατρικῇ.

Οχι Τῆς Τριάδος ὁ εἷς, ἐν σαρκὶ δι' ἡμᾶς, ἐπονείδιστον ὑπέμεινε Θάνατον,
φρίττει ἥλιος, καὶ τρέμει δὲ ἡ γῆ.

Οχι Ὡς πικρᾶς ἐκ κρήνης, τῆς Ἰούδα φυλῆς, οἱ ἀπόγονοι ἐν λάκκῳ
κατέθεντο, τὸν τροφέα μανναδότην Ἰησοῦν.

Οχι Ὁ Κριτῆς ὡς κριτός, πρὸ Πιλάτου κριτοῦ, καὶ παρίστατο καὶ Θάνατον
ἄδικον, κατεκρίθη διὰ ξύλου σταυρικοῦ.

Οχι Ἀλαζῶν Ἰσραὴλ, μαιφόνε λαέ, τί παθῶν τὸν Βαραββᾶν ἠλευθέρωσας;
τὸν Σωτήρα δὲ παρέδωκας Σταυρῷ;

Οχι Ὁ χειρὶ σου πλάσας, τὸν Ἀδὰμ ἐκ τῆς γῆς, δι' αὐτὸν τῆ φύσει γέγονας
ἄνθρωπος, καὶ ἐσταύρωσαι βουλήματι τῷ σῶ.

Οχι Ὑπακούσας Λόγε, τῷ ἰδίῳ Πατρί, μέχρις Ἄδου τοῦ δεινοῦ
καταβέβηκας, καὶ ἀνέστησας τὸ γένος τῶν βροτῶν.

Οἴμοι φῶς τοῦ Κόσμου! οἴμοι φῶς τὸ ἐμόν! Ἰησοῦ μου ποθεινότητε ἔκραζεν,
ἡ Παρθένος θρηνωδοῦσα γοερῶς.

Οχι Φθονουργέ, φονουργέ, καὶ ἀλάστορ λαέ, κὰν σινδόνας καὶ αὐτὸ τὸ
σουδάριον, αἰσχύνθητι, ἀναστάντος τοῦ Χριστοῦ.

Οχι Δεῦρο δὴ μιარέ, φονευτὰ μαθητά, καὶ τὸν τρόπον τῆς κακίας σου δεῖξον
μοί, δι' ὃν γέγονας προδότης τοῦ Χριστοῦ.

Οχι Ὡς φιλόθρωπος τίς, ὑποκρίνη μωρὲ καὶ τυφλὲ πανωλεθρότατε
ἄσπονδε, ὃ τὸ μύρον πεπρακῶς διὰ τιμῆς.

Οὐρανίου μύρου, ποῖαν ἔσχες τιμὴν, τοῦ τιμίου τί ἐδέξω ἀντάξιον, λύσαν
εὗρες καταρώτατε Σατᾶν.

Οχι Εἰ φιλόπτωχος εἶ, καὶ τὸ μύρον λυπῆ, κενουμένου εἰς ψυχῆς ἰλαστήριον,
πῶς χρυσῶ ἀπεμπολεῖς τὸν Φωταυγῆ;

Οχι Ὁ Θεὲ καὶ Λόγε, ὃ χαρὰ ἡ ἐμή, πῶς ἐνέγκω σου ταφὴν τὴν τριήμερον.
νῦν σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα μητρικῶς.

Οχι Τίς μοὶ δώσει ὕδωρ, καὶ δακρύων πηγᾶς, ἡ Θεόνυμφος Παρθένος
ἐκραύγαζεν, ἵνα κλαύσω τὸν γλυκύν μου Ἰησοῦν;

Οχι Ὡ βουνοὶ καὶ νάπαι, καὶ ἀνθρώπων πληθύς, κλαύσατε καὶ πάντα
θρηνήσατε, σὺν ἐμοὶ τῆ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Μητρί.

Πότε ἴδω Σῶτερ, σὲ τὸ ἄχρονον φῶς, τὴν χαρὰν καὶ ἡδονὴν τῆς καρδίας
μου; ἡ Παρθένος ἀνεβῶσα γοερῶς.

Οχι Κὰν ὡς πέτρα Σῶτερ, ἡ ἀκρότομος σύ, κατε τομὴν, ἀλλ' ἐπήγασας, ζῶν
τὸ ρεῖδεξω τὴν θρόνως πηγὴ ὣν τῆς ζωῆς.

Οχι Ὡς ἐκ κρήνης μιᾶς, τὸν διπλοῦν ποταμόν, τῆς πλευρᾶς σου προχεοῦσης
ἀρδόμενοι, τὴν ἀθάνατον καρπούμεθα ζωὴν.

Οχι Θέλων ὄφθης Λόγε, ἐν τῷ τάφῳ νεκρός, ἀλλὰ ζῆς, καὶ τοὺς βροτοὺς ὡς προεῖρηκας, ἀναστάσει σου Σωτήρ μου ἐγερεῖς.

Δόξα.

Ἀνυμνοῦμεν Λόγε σὲ τὸν πάντων Θεόν, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ σου Πνεύματι, καὶ δοξάζομεν τὴν Θεῖαν σου Ταφήν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Μακαρίζομεν σέ, Θεοτόκε ἀγνή, καὶ τιμῶμεν τὴν Ταφήν τὴν τριῖ ἡμερον, τοῦ Υἱοῦ σου καὶ Θεοῦ ἡμῶν πιστῶς.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον Τροπάριον·

Ἡ ζωὴ ἐν τάφῳ, κατετέθης Χριστέ, καὶ Ἀγγέλων στρατιαὶ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σὴν. (ἀργά)

Εἶτα Συναπτὴ μικρὰ παρὰ τοῦ Ἱερέως καὶ ἡ Ἐκφώνησις·

Ὅτι εὐλόγηταί σου τὸ ὄνομα, καὶ δεδόξασταί σου ἡ βασιλεία τοῦ Πατρός, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν, καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Στάσις β´. Ἦχος πλ. α´. Ἄξιόν ἐστι.

Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σὲ τὸν Ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ τᾶς χεῖρας ἐκτείναντα, καὶ συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ.

Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σὲ τὸν πάντων Κτίστην, τοῖς σοῖς γὰρ παθήμασιν ἔχομεν, τὴν ἀπάθειαν ῥυσθέντες τῆς φθορᾶς.

Οχι Ἐφριξεν ἡ γῆ, καὶ ὁ ἥλιος Σῶτερ ἐκρύβη, σοὺ τοῦ ἀνεσπέρου φέγγους Χριστέ, δύναντος ἐν τάφῳ σωματικῶς.

Οχι Ὑπνωσας Χριστέ, τὸν φυσίζων ὕπνον ἐν τάφῳ, καὶ βαρέως ὕπνου ἐξήγειρας, τοῦ τῆς ἀμαρτίας, τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος.

Οχι Μόνη γυναικῶν, χωρὶς πόνον ἔτεκον σὲ Τέκνον, πόνους δὲ νῦν φέρω πάθει τῷ σῷ, ἀφορήτους, ἔλεγεν ἡ Σεμνή.

Οχι Ἄνω σὲ Σωτήρ, ἀχωρίστως τῷ Πατρὶ συνόντα, κάτω δὲ νεκρὸν ἠπλωμένον γῆ, φρίττουσιν ὀρώντα τὰ Σεραφίμ.

Οχι Ῥήγνυται ναοῦ, καταπέτασμα τῆ σὴ Σταυρῶσει, κρύπτουσι φωστήρες Λόγε τὸ φῶς, σοῦ κρυβέντος Ἥλιε ὑπὸ γῆν.

Γῆς ὁ καταρχᾶς, μόνω νεύματι πήξας τὸν γύρον, ἄπνους ὡς βροτὸς καθυπέδου γῆν, φρίξον τῷ Θεάματι οὐρανέ.

Οχι Ἔδυσ ὑπὸ γῆν ὁ τὸν ἄνθρωπον χειρὶ σου πλάσας, ἴν' ἐξαναστήσης τοῦ πτώματος, τῶν βροτῶν τὰ στίφη, πανσθενεστάτω κράτει.

Θρηνον ἱερόν, δεῦτε ἄσωμεν Χριστῷ Θανόντι, ὡς αἱ Μυροφόροι γυναῖκες πρὶν, ἵνα καὶ τὸ Χαῖρε ἀκουσώμεθα σὺν αὐταῖς.

Μύρον ἀληθῶς, σὺ ἀκένωτον ὑπάρχεις Λόγε, ὄθεν σοὶ καὶ μύρα προσέφερον, ὡς νεκρῷ τῷ ζώντι, γυναῖκες Μυροφόροι.

Οχι Ἄδου μὲν ταφεῖς, τὰ βασίλεια Χριστὲ συντρίβεις, Θάνατον Θανάτῳ δὲ Θανατοῖς, καὶ φθορᾶς λυτροῦσαι τοὺς γηγενεῖς.

Οχι Ῥεῖθρα τῆς ζωῆς, ἡ προχέουσα Θεοῦ σοφία, τάφον ὑπεισδύσα ζωοποιεῖ, τοὺς ἐν τοῖς ἀδύτοις ἄδου μυχοῖς.

Οχι Ἴνα τὴν βροτῶν, καινουργήσω συντριβεῖσαν φύσιν, πέπληγμαι Θανάτῳ θέλων σαρκί, Μητερ οὖν μὴ κόπτου τοῖς ὀδουρμοῖς.

Οχι Ἔδυσ ὑπὸ γῆν, ὁ φωσφόρος τῆς δικαιοσύνης καὶ νεκροὺς ὡσπερ ἐξ ὕπνου ἐξήγειρας, ἐκδιώξας ἅπαν, τὸ ἐν τῷ ἄδη σκότος.

Οχι Κόκκος διφυής, ὁ φυσίζωος ἐν γῆς λαγόσι, σπείρεται σὺν δάκρυσι
σήμερον, ἀλλ' ἀναβλαστήσας, Κόσμον χαροποιήσει.

Οχι Ἐπτηξεν Ἀδάμ, Θεοῦ βαίνοντος ἐν Παραδείσῳ, χαίρει δὲ πρὸς ἄδην
φοιτήσαντος, πεπτωκὸς τὸ πρῶην, καὶ νῦν ἐγηγευμένος.

Οχι Σπένδει σοὶ χοῶς, ἡ τεκούσα σὲ Χριστὲ δακρύων, σαρκικῶς
κατατεθέντι ἐν μνήματι, ἐκβούσα. Τέκνον, ἀνάστα ὡς προέφης.

Οχι Τάφῳ Ἰωσήφ, εὐλαβῶς σὲ τῷ καινῷ συγκρύπτων, Τύμνους ἐξοδίους
θεοπρεπεῖς, τοῖς συμμίκτοις θρήνοις μέλπει σοὶ Σωτήρ.

Οχι Ἴηλοις σὲ Σταυρῷ, πεπαρμένον ἢ σὴ Μήτηρ Λόγε, βλέψασα τοῖς ἡλοῖς
λύπης πικρᾶς, βέβληται καὶ βέλεσι τὴν ψυχὴν.

Οχι Σὲ τὸν τοῦ παντός, γλυκασμὸν ἢ Μήτηρ καθορώσα, πόμα ποτιζόμενον
τὸ πικρὸν, δάκρυσι τᾶς ὄψεις βρέχει πικρῶς.

Οχι Τέτρωμαι δεινῶς, καὶ σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα Λόγε, βλέπουσα τὴν
ἄδικόν σου σφαγὴν, ἔλεγεν ἢ Πάναγνος ἐν κλαυθμῷ.

Ἦμμα τὸ γλυκὺ, καὶ τὰ χεῖλη σου πῶς μύσω Λόγε; πῶς νεκροπρεπῶς δὲ
κηδεύσω σέ; φρίττων ἀνεβόα ὁ Ἰωσήφ.

Ἦμνους Ἰωσήφ, καὶ Νικόδημος ἐπιταφίους, ἄδουσι Χριστῷ νεκρωθέντι νῦν,
ἄδει δὲ σὺν τούτοις καὶ Σεραφίμ.

Δύνεις ὑπὸ γῆν, Σῶτερ Ἴηλιε δικαιοσύνης, ὅθεν ἢ τεκοῦσα Σελήνη σέ, ταῖς
λύπαις ἐκλείπει, σὴς Θεᾶς στερουμένη.

Οχι Ἐφριξεν ὀρῶν, Σῶτερ, ἄδης σὲ τὸν ζωοδότην, πλοῦτον τὸν ἐκείνου
σκυλεύοντα, καὶ τοὺς ἀπ' αἰῶνας, νεκροὺς ἐξανιστώντα.

Οχι Ἴηλιος φαιδρόν, ἀπαστράπτει μετὰ νύκτα Λόγε, καὶ σὺ δ' ἀναστᾶς
ἐξαστράψειας, μετὰ θάνατον φαιδρῶς ὡς ἐκ παστοῦ.

Οχι Γῆ σὲ πλαστουργέ, ὑπὸ κόλπους δεξαμένη τρόμω, συσχεθεῖσα Σῶτερ
τινάσσεται, ἀφυπνώσασα νεκροὺς τῷ τιναγμῷ.

Μύροις σὲ Χριστέ, ὁ Νικόδημος καὶ ὁ Εὐσχήμων, νῦν καινοπρεπῶς
περιστεύλαντες. Φρίξον, ἀνεβῶν, πάσα ἡ γῆ.

Ἔδυσ Φωτουργέ, καὶ συνέδου σοὶ τὸ φῶς ἡλίου, τρόμω δὲ ἡ Κτίσις
συνέχεται, πάντων σὲ κηρύπτουσα Ποιητήν.

Λίθος λαξευτός, τὸν ἀκρόγωννον καλύπτει λίθον, ἄνθρωπος θνητὸς δ' ὡς
θνητὸν Θεόν, κρύπτει νῦν τῷ τάφῳ, φρίξον ἡ γῆ !

Ἴδε Μαθητήν, ὃν ἠγάπησας καὶ σὴν Μητέρα, Τέκνον, καὶ φθογγὴν δὸς
γλυκύτατον, ἔκραζε δακρύουσα ἡ Ἄγνη.

Οχι Σὺ ὡς ὢν ζωῆς, χορηγὸς Λόγε τοὺς Ἰουδαίους, ἐν Σταυρῷ ταθεῖς οὐκ
ἐνέκρωσας, ἀλλ' ἀνέστησας καὶ τούτων τοὺς νεκρούς.

Οχι Κάλλος Λόγε πρίν, οὐδὲ εἶδος ἐν τῷ πάσχειν ἔσχες, ἀλλ' ἐξαναστᾶς
ὑπερέλαμψας, καλλωπίσας τοὺς βροτοὺς θείαις ἀυγαῖς.

Οχι Ἔδυσ τῆ σαρκί, ὁ ἀνέσπερος εἰς γῆν φωσφόρος, καὶ μὴ φέρων βλέπειν
ὁ ἥλιος, ἐσκοτίσθη μεσημβρίας ἐν ἀκμῇ.

Οχι Ἥλιος ὁμοῦ, καὶ σελήνη σκοτισθέντες Σῶτερ, δούλους εὐνοοῦντας
εἰκόνιζον, οἱ μελαίνας ἀμφιέννυνται στολᾶς.

Οἶδε σὲ σεισμόν, Ἐκατόνταρχος καὶ τα σημεῖα καὶ Υἱον Θεοῦ σε
ἐκήρυττε, σταυρωθέντα καὶ θανόντα δι' ἡμας.

Οχι Ὑπνωσεν Ἀδάμ, ἀλλὰ θάνατον πλευρᾶς ἐξάγει, σὺ δὲ νῦν ὑπνώσας
Λόγε Θεοῦ, βρύεις ἐκ πλευρᾶς σου Κόσμῳ ζωὴν.

Οχι Ὑπνωσας μικρόν, καὶ ἐζώωσας τοὺς τεθνεώτας, καὶ ἐξαναστᾶς
ἐξανέστησας, τοὺς ὑπνούντας ἐξ αἰῶνος Ἀγαθέ.

Οχι Ἦρθης ἀπὸ γῆς, ἀλλ' ἀνέβλυσας τῆς σωτηρίας, τὸν οἶνον ζωήρρυτε
ἄμπελε. Δοξάζω τὸ Πάθος καὶ τὸν Σταυρόν.

Οχι Πῶς οἱ νοεροί, Ταγματάρχαι σὲ Σωτῆρ ὀρώντες, γυμνὸν ἠμαγμένον
κατάκριτον, ἔφερον τὴν τόλμαν τῶν σταυρωτῶν.

Οχι Ἀραβιανόν, σκολιώτατον γένος Ἑβραίων, ἔγνωσ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ
ναοῦ, διὰ τί κατέκρινας τὸν Χριστόν.

Χλαίναν ἐμπαιγμοῦ, τὸν Κοσμήτορα πάντων ἐνδύεις, ὃς τὸν οὐρανὸν
κατεστέρωσε, καὶ τὴν γῆν ἐκόσμησε Θαυμαστῶς.

Οχι Ὡσπερ πελεκᾶν, τετρωμένος τὴν πλευράν σου Λόγε, σοὺς θανέντας
παίδας ἐζώωσας, ἐπιστάξας ζωτικὸς αὐτοῖς κρουνοῦς.

Οχι Ἦλιον τὸ πρὶν, Ἰησοῦς τοὺς ἀλλοφύλους κόπτων, ἔστησεν, αὐτὸς δὲ
ἀπέκρυσας, καταβάλλων τὸν τοῦ σκότους ἀρχηγόν.

Οχι Κόλπων πατρικῶν, ἀνεκφοίτητος μείνας οἰκτίρμον, καὶ βροτὸς γενέσθαι
εὐδόκησας, καὶ εἰς Ἄδην καταβέβηκας Χριστέ.

Οχι Ἦρθη σταυρωθεῖς, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρεμάσας, καὶ ὡς ἄπνους ἐν αὐτῇ
νῦν προσκλίνεται, ὁ μὴ φέρουσα ἐσεῖετο δεινῶς.

Οἶμοι ὦ Υἱέ! ἢ Ἀπείρανδρος θρηνεῖ καὶ λέγει, ὃν ὡς Βασιλέα γὰρ ἠλπίζον,
κατάκριτον νῦν βλέπω ἐν Σταυρῷ.

Οχι Ταῦτα Γαβριήλ, μοὶ ἀπήγγειλεν ὅτε κατέπτη, ὃς τὴν βασιλείαν αἰώνιον,
ἔφη τοῦ Υἱοῦ μου τοῦ Ἰησοῦ.

Οχι Φεῦ! τοῦ Συμεών, ἐκτετέλεσται ἡ προφητεία, ἡ γὰρ σὴ ρομφαία
διέδραμε, τὴν ἐμὴν καρδίαν Ἐμμανουήλ.

Οχι Κὰν τοὺς ἐκ νεκρῶν, ἐπαισχύνθητε ὦ Ἰουδαῖοι, οὓς ὁ ζωοδότης
ἀνέστησεν, ὃν ὑμεῖς ἐκτείνατε φθονερῶς

Οχι Ἐφριξεν ἰδῶν, τὸ ἀόρατον φῶς σὲ Χριστέ μου, μνήματι κρυπτόμενον
ἄπνουν τέ, καὶ ἐσκότασεν ὁ ἥλιος τὸ φῶς.

Οχι Ἐκλαιε πικρῶς, ἡ πανάμωμος Μήτηρ σου Λόγε, ὅτε ἐν τῷ τάφῳ
ἐώρακε, σὲ τὸν ἄφραστον καὶ ἄναρχον Θεόν.

Οχι Νέκρωσιν τὴν σὴν, ἡ πανάφθορος Χριστέ σου Μήτηρ, βλέπουσα πικρῶς
σοὶ ἐφθέγγετο, μὴ βραδύνης ἡ ζωὴ ἐν τοῖς νεκροῖς.

Οχι Ἄδης ὁ δεινός, συνετρόμαξεν ὅτε σὲ εἶδεν, Ἦλιε τῆς δόξης ἀθάνατε,
καὶ ἐδίδου τοὺς δεσμίους ἐν σπουδῇ.

Οχι Μέγα καὶ φρικτόν, Σῶτερ θέαμα νῦν καθορᾶται! ὁ ζωῆς γὰρ θέλων
παραίτιος, θάνατον ὑπέστη, ζωῶσαι θέλων πάντας.

Οχι Νύττη τὴν πλευράν, καὶ ἠλοῦσαι Δέσποτα τᾶς χειράς, πληγὴν ἐκ
πλευρᾶς σου ἰώμενος, καὶ τὴν ἀκρασίαν, χειρῶν τῶν Προπατόρων.

Οχι Πρὶν τὸν τῆς Ραχήλ, υἱὸν ἔκλαυσεν ἅπας κατ' οἶκον, νῦν τὸν τῆς
Παρθένου ἐκόψατο, Μαθητῶν χορεία σὺν τῇ Μητρί.

Οχι Ῥάπισμα χειρῶν, Χριστοῦ δέδωκαν ἐν σιαγόνι, τοῦ χειρὶ τὸν ἄνθρωπον
πλάσαντος, καὶ τᾶς μύλας θλάσαντος τοῦ θηρός.

Ἦμνοις σου Χριστέ, νῦν τὴν Σταύρωσιν καὶ τὴν Ταφὴν τέ, ἅπαντες πιστοὶ
ἐκθειάζομεν, οἱ θανάτου λυτρωθέντες σὴ ταφῇ.

Δόξα.

Ἄναρχε Θεέ, συναΐδιε Λόγε καὶ Πνεῦμα, σκῆπτρα τῶν Ἀνάκτων
κραταίωσον, κατὰ πολεμίων ὡς ἀγαθός.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τέξασα ζωὴν, Παναμώμητε ἀγνή Παρθένε, παῦσον Ἐκκλησίας τὰ
σκάνδαλα, καὶ βράβευσον εἰρήνην ὡς ἀγαθή.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτον Τροπάριον·

Ἄξιόν ἐστι, μεγαλύνειν σὲ τὸν Ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς χεῖρας
ἐκτείναντα, καὶ συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ. **(ἀργά)**

Εἶτα Συναπτὴ μικρά, καὶ ἡ Ἐκφώνησις

Ὅτι Ἅγιος εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῶν Χερουβὶμ
ἐπαναπαυόμενος, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν σὺν τῷ ἀνάρχῳ σου
Πατρὶ, καὶ τῷ Παναγίῳ, καὶ Ἀγαθῷ, καὶ Ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ
ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Στάσις Γ΄. Ἦχος γ΄. Αἱ γενεαὶ πᾶσαι.

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ὕμνον τῇ Ταφῇ σου, προσφέρουσι Χριστέ μου.

Ὁχι Καθελῶν τοῦ ξύλου, ὁ Ἀριμαθαίας, ἐν τάφῳ σὲ κηδεύει.

Αἱ Μυροφόροι ἦλθον, μύρα σοὶ Χριστέ μου, κομίζουσαι προφρόνως.

Ὁχι Δεῦρο πάσα κτίσις, ὕμνους ἐξοδίους, προσοίσωμεν τῷ Κτίστη.

Ὁχι Ὡς νεκρὸν τὸν ζῶντα, σὺν Μυροφόροις πάντες, μυρίσωμεν ἐμφρόνως.

Ὡ Ἰωσήφ τρισμάκαρ, κήδευσον τὸ σῶμα, Χριστοῦ τοῦ Ζωοδότου.

Ὁχι Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, ἐκίνησαν τὴν πτέρναν, κατὰ τοῦ Εὐεργέτου.

Οὓς ἔθρεψε τὸ μάννα, φέρουσι τῷ Σωτήρι, χολὴν ἅμα καὶ ὄξος.

Ὡ τῆς παραφροσύνης, καὶ τῆς Χριστοκτονίας, τῆς τῶν προφητοκτόνων!

Ὡς ἄφρων ὑπηρέτης, προδέδωκεν ὁ μύστης, τὴν ἄβυσσον σοφίας.

Ὁχι Τὸν ρύστην ὁ πωλήσας, αἰχμάλωτος κατέστη, ὁ δόλιος Ἰούδας.

Κατὰ τὸν Σολομώντα, βόθρος βαθὺς τὸ στόμα, Ἑβραίων παρανόμων.

Ἑβραίων παρανόμων, ἐν σκολιαῖς πορείαις, τρίβολοι καὶ παγίδες.

Ο Ἰωσήφ κηδεύει, σὺν τῷ Νικοδήμῳ, νεκροπρεπῶς τὸν Κτίστην.

Οχι Ζωοδότα Σῶτερ, δόξα σου τῷ κράτει, τὸν ἄδην καθελόντι.

Οχι Ὑπτιον ὀρώσα, ἡ Πάναγνος σὲ Λόγε, μητροπρεπῶς ἐθρήνει.

Ἦν γλυκύ μου ἔαρ, γλυκύτερόν μου Τέκνον, ποῦ ἔδου σου τὸ κάλλος; (τρὶς)

Οχι Γύναια σὺν μύροις, ἤκουσι μυρίσαι, Χριστὸν τὸ Θεῖον μύρον.

Ω ζωοδότα Σῶτερ, ἡ δόξα τῷ σω κράτει, τὸν ἄδην καθελόντι.

Τὸν Θάνατον θανάτῳ, σὺ θανατοῖς Θεέ μου, θεία σου δυναστεία.

Ἡ δάμαλις τὸν μόσχον ἐν ξύλῳ κρεμασθέντα, ἠλάλαζεν ὀρώσα.

Οχι Πεπλάνηται ὁ πλάνος, ὁ πλανηθεὶς λυτροῦται, σοφία σὴ Θεέ μου.

Οχι Πρὸς τὸν πυθμένα Ἄδου, κατήχθη ὁ προδότης, διαφθορᾶς εἰς φρέαρ.

Οχι Τρίβολοι καὶ παγίδες, ὁδοὶ τοῦ τρισαθλίου, παράφρονος Ἰούδα.

Οχι Συναπολοῦνται πάντες, οἱ σταυρωταὶ σου Λόγε, Υἱὲ Θεοῦ παντάναξ.

Οχι Διαφθορᾶς εἰς φρέαρ, συναπολοῦνται πάντες, οἱ ἄνδρες τῶν αἱμάτων.

Οχι Υἱὲ Θεοῦ παντάναξ, Θεέ μου πλαστοουργέ μου, πῶς πάθος κατεδέξω;

Οχι Σῶμα τὸ ζωηφόρον, ὁ Ἰωσήφ κηδεύει, μετὰ τοῦ Νικοδήμου.

Οχι Ἀνέκραζεν ἡ Κόρη, θερμῶς δακρυροοῦσα, τὰ σπλάγχνα κεντουμένη.

Ἦν φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, γλυκύτερόν μου Τέκνον, πῶς τάφῳ νῦν
καλύπτῃ;

Οχι Τὸν Ἀδὰμ καὶ Εὐάν, ἐλευθερῶσαι Μητὲρ, μὴ θρήνει, ταῦτα πάσχω.

Οχι Δοξάζω σου Υἱέ μου, τὴν ἄκραν εὐσπλαγχνίαν, ἧς χάριν ταῦτα πάσχεις.

Πικράν χολήν και όξοιοκτίρμον εποτίσθης, πικρίας λύων γεύσιν
Οχι Όξος εποτίσθης, και χολήν οικτίρμον, τήν πάλαι λύων γεύσιν.

Οχι Ίκρίω προσεπάγης, ό πάλαι τόν λαόν σου, στύλω νεφέλης σκέπων.

Οχι Αί Μυροφόροι Σῶτερ, τῷ τάφῳ προσελθοῦσαι, προσέφερον σοι μύρα.

Άνάστηθι οικτίρμον, ήμᾶς έκ τῶν βαράθρων, έξανιστῶν τοῦ Άδου.

Άνάστα Ζωοδότα, ή σε τεκοῦσα Μήτηρ, δακρυροοῦσα λέγει.

Οχι Σπεῦσον έξαναστήναι, τήν λύπην λύων Λόγε, τῆς σε άγνώς Τεκούσης.

Ουράνιοι Δυνάμεις, έξέστησαν τῷ φόβῳ, νεκρόν σε καθορῶσαι.

Οχι Τοις πόθῳ τέ και φόβῳ, τὰ πάθη σου τιμῶσι, δίδου πταισμάτων λύσιν.

Οχι Ώ φρικτόν και ξένον, θέαμα Θεοῦ Λόγε! πῶς γῆ σε συγκαλύπτει;

Οχι Φέρων πάλαι φεύγει, Σῶτερ Ίωσήφ σε, και νῦν σε άλλος θάπτει.

Σε Κλαίει και θρηνεῖ σε, ή πάναγνός σου Μήτηρ, Σωτήρ μου νεκρωθέντα.

Φρίπτουσιν οί νόες, τήν ξένην και φρικτήν σου, Ταφήν τοῦ πάντων Κτίστου.

Έρράναν τόν τάφον, αἱ Μυροφόροι μύρα, λίαν πρωῖ έλθοῦσαι. **(τρῖς)**

Ειρήνην Έκκλησία, λαῶ σου σωτηρίαν, δώρησαι σῆ Έγέρσει.

Δόξα...

Ώ Τριάς Θεέ μου, Πατήρ Υιός και Πνεῦμα, έλέησον τόν Κόσμον.

Και νῦν. Θεοτοκίον.

Ίδειν τήν τοῦ Υιοῦ σου, Άνάστασιν Παρθένε, άξίωσον σους δούλους.

Καὶ πάλιν τὸ πρῶτο·

Αἱ γενεαὶ πᾶσαι, ὕμνον τῇ Ταφῇ σου, προσφέρουσι Χριστέ μου.